

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 152.

Sjette Session's anden Samling.

52de Møde.

Freedagen den 9de Marts Aften Kl. 7.

(Fortf.)

Bregendahl (fortsat): Jeg troer, at det Hensyn, som navnlig er fremhævet af den høitærede Indenrigsminister, der i Aften sagde, at man maa søge nogenlunde befolkede og beboede Egne, ikke bør tabes af Sigte; men, naar man betragter Terrainforholdene i Jylland, vil man finde, at det heller ikke vil være meget vanskeligt at finde Banens Holdepunkter i saadanne Egne, uden at de dog derfor blive i nogen særdeles lang Belæstning fra de Punkter, som navnlig for Østkysten maae være af Bigtighed for Omsætningen, nemlig Kjøbstæderne paa Østkysten. Selv om Banen kommer til at ligge nogle Mil vestlig for de fleste Kjøbstæder paa Østkysten, vil den finde et beboet Terrain, og der vil findes Holdepunkter for Banen, hvorfra der vil være en let Forbindelse med de forskjellige Kjøbstæder paa Østkysten. Vi maae vel erindre, at man ikke kan springe op paa en Jernbane paa ethvert Sted, af den, men det er kun ved dens Holdepunkter, at der iværksættes en Forbindelse med den omliggende Egn, og jeg troer, at Banen allerede kan fortjene Navnet af en Holderygsbane, naar man overalt lægger den saaledes, at Holdepunkterne falde i beboede Egne. Naar den høitærede Finansminister udtalte sig med Hensyn til det Forslag, som i sin Tid er indkommet fra Sir Peto, som om det gik ud paa, at Regjeringen skulde give Obligationer for en vis bestemt Sum pr. engelsk Mil af Banens Længde, saa kan jeg vel ikke med Bestemthed modstige ham,

da det er saalange siden, at jeg har seet dette Forslag, men jeg bevarer det Indtryk af det fra den Tid, at det gik ud paa kun at sætte den yderste Grænse for Statens Tilskud, idet den nemlig skulde tilskyde indtil saa og saamange Lst. pr. engelsk Mil; men det er noget heelt Andet, end at det skulde være en Forpligtelse for Regjeringen ubetinget at tilskyde et saadant Beløb. Jeg troer ogsaa, at det var mindre nøiagtigt, naar det af den høitærede Indenrigsminister blev fremhævet, at Forskjellen mellem Befostringen for en Bane paa Østkysten, saaledes som den i en Erklæring af en af de Embedsmænd, der have erklæret sig i denne Sag, er betegnet, nemlig en Bane temmelig nær Østkystens Kjøbstæder, og for en Bane temmelig nær Midten af Landet paa det gunstigere Terrain kun vilde være en Fjerdedeel. Det er meget muligt, at det er angivet i denne Erklæring, men, naar jeg ikke feiler meget, saa angiver den samme Embedsmand ogsaa i denne Erklæring, at denne Formening ikke er støttet paa noget Kjendskab til de locale Forhold, men kun paa et almindeligt Skøn og paa en almindelig Erfaring om Jernbaners Bygning andre Steder, at det i Almindelighed kun er en Fjerdedeel af Befostringen, hvormed den forøges i et noget vanskeligere Terrain, end i et gunstigere. Men jeg troer, at man med Hensyn til denne Jernbane maa erkjende, at der er en større Forskel paa Terrainen, end at man kan kalde det langs ad Østkysten „et noget vanskeligere Terrain,“ end et, der ligger noget længere inde i Landet. Jeg troer, at Forskjellen mellem Terrainvanskelighederne vil være langt større en blot nogenlunde. Da den høitærede Indenrigsminister nu imidlertid har udtalt, at der ikke fra Regjeringens Side tilsigtes nogen bestemt Ret-